

betragtes som utvivlsomt, ligesom det bør anføres, at Søbefæstningen vedblivende vil kunne støtte Flaadens Neutralitetsbevogtning og Mineforsvaret i Hovedstadens Nærhed. Saalænge man ikke fraviger det Standpunkt, som fandt sit Udtryk i den af Flertallet i Forsvarskommissionen af 1902 afgivne Betænkning, at „København som aaben By kun hører hjemme i en Ordning, hvorved ethvert virkeligt Forsvar paa Forhaand er opgivet“, og saalænge der ikke opnaas en Ændring af de Haagerkonventioner, ifølge hvilke en aaben By ikke beskyttes mod Bombardement, naar den forsvares og har militære Anlæg m. m., — hvilket tilfulde viste sig under Verdenskrigen — maa det anses for ønskeligt indtil videre at bibeholde de omhandlede ydre Værker af Københavns Søbefæstning.

Ligeledes maa det anses for rigtigst indtil videre at bibeholde de Kystbefæstningsanlæg udenfor København, som tilvejebragtes ifølge Forsvarsordningen af 1909, nemlig Lynæs-batteriet med Spodsbjergbatteriet (ved Isefjordens Munding), Masnedøfortet og Borgstedbatteriet (ved Grønsund), da disse Værker vedblivende maa antages at kunne gøre Nytte som Støtte for Neutralitetsforsvaret.

I Betragtning af, at det vilde være ønskeligt, at det Materiel, der hører til de Søbefæstningsanlæg, som nedlægges, kan finde Anvendelse paa de bibeholdte Anlæg som Forstærkning af Neutralitetsforsvaret, har man optaget en dertil sigtende Bestemmelse i Lovforslagets § 1. Forudsætningen herved er, at man uden at søge særlig Bevilling vil kunne benytte endnu brugbart Materiel (bl. a. Ammunition) til Forstærkning af de tilbageblevne Kystbefæstningsanlæg og samtidig paa hensigtsmæssig økonomisk Maade vil kunne erstatte ældre, opslidt Materiel (eksempelvis Telegraf- og Telefonkabler, Projektørmateriel m. v.) paa disse Kystbefæstningsanlæg.

I Lovforslagets § 3 er det foreslaet, at samtlige Kystbefæstningsanlæg overføres til Søværnet. Anledningen hertil er, at det under Hensyn til Krigserfaringerne maa synes formaalstjenligt, at Kystbefæstningsanlægene bemannes med *Flaadepersonel*, og at det samlede Søforsvar ligger under een Myndighed i Stedet for som hidtil under delt Ledelse mellem de to Værn. Samvirket mellem Flaaden og Søbefæstningen forventes herved lettet i væsentlig Grad, ligesom det i økonomisk Henseende skønnes muligt at opnaa ikke uvæsentlige Fordele, naar Bevogtningstjenesten og Vedligeholdelsesarbejderne m. v. foregaar under een og samme Ledelse.

Man har tænkt sig under normale rolige Forhold at kunne nøjes med kun at holde *Vagthold* paa de tre større Søforter (Middelgrundsfortet, Flakfortet og Dragørfortet), og paa samtlige øvrige Kystbefæstningsanlæg endog at kunne nøjes med et efter Beliggenheden afpasset Tilsyn.

Af økonomiske Grunde har man indskrænket sig til Vagttjeneste paa Forterne, saaledes at egentlige Øvelser ikke afholdes, idet man har forment, at der indtil videre raades over tilstrækkelig uddannet Personel til Anvendelse i paakommende Tilfælde. Det bemærkes i denne Forbindelse, at man har tænkt sig Ordningen som værende af rent midlertidig Karakter, saaledes at der, naar Forholdene i Europa har afklaret sig, vil være at træffe Bestemmelse om Anlæggenes Nedlæggelse eller Bibeholdelse.

Under Indkaldelsen lønnes Reservebefalingsmænd og ligestillede som de tilsvarende Grader af Marinebataillonens faste Personel, medens der ydes dem et passende aarligt Honorar mod Forpligtelsen til at staa til Disposition under Sikringsstyrkens Formering eller Mobilisering.